

DOMOVINA

Upravništvo „Domovine“ v Ljubljani, Prešernova ulica 54
Uredništvo „Domovine“, Miklošičeva cesta 16, Telefon 72

Izhaja vsak petek.

Naročnina: Četrletno Din 6.—, polletno Din 12.—,
celoletno Din 24.—.

Vidovdan

Kosovo je najveličastnejše ime v jugoslovnski zgodovini in Vidovdan je najbolj povečujoč praznik jugoslovenskega mučeništva.

Na Vidovdan, 28. junija 1389., se je na Kosovem polju vršila odločilna bitka med srbsko in turško armado. Srbija je takrat pod vladjo carja Lazarja bila najmočnejša ovira pred pohodom Turkov v Evropo. Zato je sultan Murat I. sklenil razbiti to oviro. Zbral je ogromno armado izbornih izvežbanih vojščakov in janičarjev ter sam na čelu prikorakal na Kosovo, kjer se je utaboril. A tudi car Lazar je zbral svoje junake ter dobil še pomoč iz Bosne. Ob Lazarjevi strani se je nahajal znameniti Miloš Obilić. Tega pa so očrnili carju Lazarju, da ga hoče izdati. Da dokaže svojo vdanost in zvestobo, se je Miloš Obilić zvečer splazil v turški tabor in zaklal sultana Murata.

Miloša Obilića so Turki posekali na drobne kose, poveljstvo nad turško vojsko pa je takoj prevzel sultanov sin Bajezid. V jutru se je razvila borba na življenje in smrt. Srbski junaki so sekali kakor levi in Lazar je že zmagoval. Toda v zadnjem hipu se je vojna sreča obrnila, kajti pritiskala je turška premoč. Na tisoče je bilo mrličev, Kosovo polje je kakor po nevihti bilo namočeno s srbsko krvjo. Padel je sam car Lazar in z njim vred najodličnejši srbski možje. A tudi turška armada je bila tako zredčena, da se je sultan Bajezid umaknil do Odrina.

Muratovo truplo so pokopali na bojišču in tam zgradili turško kapelo. Zemeljski ostanki carja Lazarja pa se nahajajo v Srebru v samostanu Ravanici, ki ga je sam ustanovil.

Tako je na Vidovdan 1389. propadlo slavno srbsko carstvo in nad srbsko zemljo je legla mora nasilnega tujstva. Od roda do roda, od sela do sela pa so šle narodne pesmi o veliki srbski žaloigri, o padlih junakih in o tužnem robstvu. Tako globokih biserov narodne poezije kakor so pesmi srbskih guslarjev o kosovski bitki, nima kmalu kak narod na svetu.

Svetovna vojna, ki je srbskemu narodu prinesla še eno tako tragedijo kakor je bila kosovska, namreč prehod čez albanske gore, je končno prinesla osvobodjenje in ujedinjenje vseh Jugoslovenov. Kosovo je maščevano. Sveta pa ostanejo njegova tla nam in poznim našim vnukom. Vidovdan je praznik mučeništva in za svobodo žrtvovane junaške krvi. Naš ujedinjeni narod bo Vidovdan praznoval do zadnjega veka in dokler ga bo praznoval, mu ne bo omahnila vera v svojo silo in svojo svobodo.

Povečanje davkov

Noben pameten človek se ne bo hudoval danes, ko je vrednost denarja tekom zadnjih let hudo padla in so cene močno narasle, če se tudi davki povečajo. Toda med povečanjem in povečanjem je velika razlika.

V finančnem odboru v Beogradu se sedaj v zvezi s proračunskimi dvanajstinami za naslednje mesece obravnava tudi povečanje davkov, ki bi hudo zadelo vse davkoplačevalce, zlasti obrtnika in kmeta. Po tem načrtu bi se zemljiški davek povečal kar za petkrat.

Da bi pomenilo petkratno povišanje davkov predvsem za slovenskega kmeta, ki si od lanske slabe letine še ni opomogel, hudo breme, je izven dvoma. Pa tudi krivično bi bilo to povišanje davkov, ker pobiranje davkov še ni po vseh pokrajinah države enako urejeno in bi bile s povišanjem najbolj prizadete ravno pokrajine, kjer se davki najredneje plačujejo. Med slednjimi pokrajinami pa se nahaja tudi Slovenija.

Mar bi samoradikalska vlada boljše gospodarila, da bi ne bilo treba tako visokih bremen. Sicer se med radikalnimi poslanci samimi mnogi bunijo proti povišanju, toda podoba je, da bodo končno tudi ti glasovali za nova obremenjenja.

Pri tej priliki je potrebno, da se znova spomnimo obljub, ki so jih ob volitvah klerikalci na debelo sipali iz svojih z vsakovrstnimi lepimi obljubami nabasanih bisag. Kje so sedaj obetanja, da se bodo davki po klerikalni zmagi znižali? Klerikalci so zmagali, a davki se bodo celo povečali, ne v obsegu, ki bi bil gotovo opravičen, temveč kar za petkrat. Tako povišanje pač za našega po lanski suši hudo prizadetega kmeta nikakor ne morejo biti le mačkine solze.

Klerikalne prazne obljube so se torej enkrat prav posebno izkazale. Poleg tega pa moramo klerikalce in njihove zaveznike smatrati za *posredne krivce*, da se bodo davki povečali. Kdo pa je kriv, da imamo danes samoradikalsko vlado, ki nam sedaj prinaša taka lepa darila? Klerikalci, radičevci in bosanski mohamedanci so hoteli tako vlado, da bi vanjo ne prišli tudi demokrati. Posebno naši klerikalci so bili tihi zavezniki radikalcev. Če se danes klerikalci in njihovi zavezniki puntajo proti radikalcem, ni zato njihova krivda nič manjša. Mar bi šel Korošec zaveznik Radić, če bi mu bil blagor naroda res na srcu, v Beograd, pa bi ne moglo priti do samoradikalske vlade.

Slaba politika klerikalcev in radičevcev bo menda vendar končno pričela odpirati oči onim številnim zasleplencem, ki so z največjem navdušenjem tiščali kroglice v klerikalne skrinjice. Ravno pri žepu je vsakdo najbolj občutljiv. Zato se mora pri žepu tudi najbolj trdokožnim klerikalnim ovčam zasvitati vsaj tako od daleč, če jim farovži niso izbili iz glave še zadnje možnosti lastnega presojevanja.

Namesto avtonomije klerikalni kuluk!

21 poslancev od 26 so Slovenci dali klerikalcem. S tem so ŠLS. izročili vso politično moč in oblast. Zato je klerikalna stranka prevzela tudi vso odgovornost za gospodarske in politične razmere v Sloveniji. Ako pomislimo, kaj so v prejšnjem parlamentu dosegli samo trije demokrati, se mora reči, da bi 7krat toliko klerikalnih poslancev v sedanjem parlamentu lahko doseglo prav vse, kar bi hotelo, zlasti, ker je Pašić vabil dr. Korošca v vlado. Dal bi jim vse, kar bi zaželeli, in oni bi lahko dosegli za Slovence ne le vse, kar bi potrebovali, marveč bi tudi lahko obvarovali naše ljudstvo vsega gorja.

A kaj se je zgodilo? Pijani zmage pri volitvah so klerikalci čisto izgubili pamet. Mesto da bi delali modro ljudsko politiko, šli so v Zagreb ter se zvezali z Radićem, človekom ciganske krvi in pokoljenja ter norim politikom, ki porablja politiko za to, da si gradi palače in kupiči premoženje. Ker bi rad postal predsednik hrvaške republike, da bi svoje namene še lažje uresničil, ruje proti državi in gloda na njej že ves čas po prevratu. Kako bi že napredovala Jugoslavija, da bi ciganska mati ne rodila tega veleizdajalca, norca in izkoriščevalca ubogega ter neizobraženega hrvatskega ljudstva!

Klerikalci so napravili prvi greh takrat, ko so se skompanirali z Radićem, drugega so napravili takrat, ko so šli v Beograd in so Pašiću prodali Slovence ter postali tudi njegovi kompanjoni, četudi skriti. Navsezadnje bi se še dalo opravičiti, da so klerikalci — četudi so pred volitvami obetali drugače — stopili na stran Pašića, a biti bi morali vsaj toliko previdni in pametni, da bi zato tudi za ljudstvo kaj zahtevali. Tako so pa dobili le kaplani in župniki zagotovitev boljših plač, v Mariboru je pa dr. Karlin postal škof.

Torej za farovško bisago so klerikalci skrbeli in tudi veliko dosegli. Zato bo pa slovensko ljudstvo tem bolj tepeno. O

strašnem povišanju davkov smo govorili že zgoraj. Po krivdi klerikalcev je pa v parlamentu bil sprejet tudi zakon o kuluku, to je: *uvode se tlaka za zgradbo cest, za vse državljane od 18. do 50. leta*. Mladi in stari ljudje na kmetih bodo morali delati ceste 7 dni spomladi in 7 dni v jeseni. Dati bodo morali tudi vozove in živino.

Tako je dobro slovensko ljudstvo dobilo namesto obljubljene avtonomije kuluk. Klerikalci so menda s kulukom jako zadovoljni, ker mora naš kmet že od nekdaj farovžem delati tlako. Kadar zidajo gospodje cerkve, farovže ali farovške svinjake, mora kmet na kuluk. Farovška bira tudi ni nič drugega nego kuluk in tlaka. Klerikalni kuluk in radikalna tlaka sta si brat in sestra, ki spadata v slovensko avtonomijo.

Zaslepljenci, ki so 18. marca metali kroglice v klerikalno skrinjo, imajo dobro plačilo. Sedaj, ko bodo tolkli kamenje, bodo imeli dovolj časa, da premišljajo klerikalno politiko. Živio dr. Korošec, živio kuluk!

Politični pregled

Veliko senzacijo je vzbudilo na Slovenskem, pa tudi v širši jugoslovnski javnosti **Hribarjevo pismo nekemu ministru radikalne vlade**.

ki ga je objavilo ljubljansko glasilo jugoslovnskih nacionalistov «Orjuna». Iz tega pisma se vidi, kako nečednih sredstev se je posluževala radikalna vlada po svojem zastopniku na Slovenskem Ivanu Hribarju, posebno povodom zadnjih volitev. V tem pismu se predlaga preganjanje in pritisk na uradništvo, da bi moralo delati za radikalno stranko, in se zahteva od ministrstva, da odlikuje ljudi, ki jih je Hribar predlagal, češ, da bodo ti ljudje potem postali radikalci in bodo delali pri volitvah za radikale! Tudi podkupovanje volilcev je predlagal Hribar in priznava, da je izsiljeval denar za radikalni volilni fond! Iz tega vsega se vidi, kako malo spoštujejo ljudstvo ljudje, ki vodijo našo upravo in kako malo so oni pravični! Take razmere so uvedli pri nas radikalci, ti dosedanji

veliki prijatelji klerikalcev, ki niso nič boljši od njih!

Med vlado in njenimi tajnimi zavezniki klerikalci, radičevci in muslimani je začelo pokati, pa ne morda zato, ker bi zavezniki uvidevali, da je današnja vlada največja nesreča za Jugoslavijo, temveč največ zato, ker

radikalci ne pustijo klerikalcev na vlado, temveč hočejo sami vladati; saj so jim to klerikalci sami omogočili, ko so zahtevali, da mora biti sestavljena čisto radikalna vlada. Seveda so Koroščevci pričakovali, da bo radikalna vlada potem klerikalcem dala vsaj na Slovenskem popolnoma proste roke, da bi delali, kar bi hoteli. Radikalci pa s tem niso sporazumni in hočejo imeti prvo in glavno besedo v vseh delih države sami.

Nesoglasja pa so tudi med radikalci samimi, ker se mnogi poslanci ne strinjajo z vladino politiko, posebno glede povišanja davkov. Zato je prišlo

v radikalnem poslanskem klubu do punta, ker se kakih 22 radikalnih poslancev upira davkom in žuga, da ne bodo glasovali za povišanje. Pašić tem poslancem že grozi, da bodo izključeni iz radikalnega kluba. Pri takih razmerah se že resno misli na ostavko vlade in tako bi prišli zopet v krizo! Zdi se, da ni drugega izhoda kot nove volitve, ki naj se razpišejo čim prej, ker je sedanja vlada nesposobna za nadaljnje vodstvo državne uprave. Naj sprevidijo to tudi volilci in naj pometejo pri volitvah z radikalci, klerikalci, radičevci in muslimanskimi veleposestniki in naj se odločijo za stranko, ki imajo voljo izvesti državo iz težav, v katerih se nahaja! To so v prvi vrsti demokrati, ki se edini ne ločijo na Slovence, Hrvate in Srbe, ker hočejo močno in enotno Jugoslavijo in samo v enotni Jugoslaviji se bodo razmere mogle tako razviti, da bo v državi enako zadovoljen Slovenec, Hrvat in Srb.

Na Bolgarskem nova vlada sedaj preganja pristaše kmetske stranke. Na površju so ljudje, ki so zapeljali Bolgarsko v svetovno vojno na strani Nemcev in Madžarov, in ti ljudje so

za Bolgarsko velika nesreča.

ker ne marajo prijateljskega sodelovanja s sosednjimi državami. Ako se bo Bolgarska držala svojih zaveznikov iz vojnih časov, se ji bo ravno tako godilo, kakor se godi tem zaveznikom, namreč Nemčiji, Avstriji in Madžarski, ki se vse nahajajo v težkih finančnih in gospodarskih razmerah. Zato se je stranka padlega ministrskega predsednika Stambolijskega zopet začela gibati in se bo vztrajno borila z ljudmi, ki so sedaj na vladi.

Bolgarski upor je opogumil tudi

na Madžarskem in v Albaniji

vse one skrivne sile, ki hočejo nemir in nered zato, da bi se njim dobro godilo na račun ljudstva. V Budimpešti so odkrili zaroto, ki je šla za tem, da bi prišel na madžarski prestol Oton, mladi sin bivšega cesarja Karla. To bi sicer pomenilo vojno s sosednjimi državami. V tej vojni bi Madžarska ne mogla zmagati. Pa kaj je to lahkomišelnim ljudem, ki se igrajo z blagostanjem ljudstva! V Albaniji je prišlo tudi do upora proti vladi, ki hoče živeti z našo državo v prijateljstvu. Upor je organizirala Italija, ki bi rada s tem škodovala naši državi. Vendar je bila albanska naša državi naklonjena vlada dovolj močna, da je upor zadušila.

Dopisi

ZALOG. Iz našega kraja dospe malokdaj kakšna novica v vaš cenjeni list, dasiravno smo neposredni sosedje bele Ljubljane. Pa že vidimo, da se bo odslej treba česče oglasiti. Na tukajšnjem premikalnem kolodvoru so se že parkrat dogodile večje tatvine in nedavno bi bile skoro zahtevale človeško žrtev. Komu naj naprtno odgovornost, da se taki slučajji ponavljajo? Ugotoviti moramo, da je postajenačelnštvo sprejelo v službo razne elemente, ki nimajo nič preveč čiste preteklosti. Jalovo je potem izgovarjanje, da so tatovi, ki izvršujejo tatvine na kolodvoru, inteligentni. Tatovi so vsi inteligentni in prebrisani, posebno še, če imajo priliko, da se lahko vedno informirajo, kaj je v vagonih in kam so namenjeni. Dovoljujemo si tudi vprašati obratno ravna-

Carmen Sylva:

Tašča

VIII. nadaljevanje.

Januar je blestel kristalno jasno na zemlji in v zraku. Dne 2. je bilo še 15 stopinj toplote in sedaj že 18 stopinj mraza. Zmrzovalo je drevje in kamenje; celo sankanje sta bili morali deklici radi velikega mraza opustiti in sta se marljivo pripravljali na karneval, prvega, katerega bi videli v glavnem mestu.

Gospa Pulheria je dihala svobodnejše pri misli, da nevarne bližine za nekaj mesecev ne bo; in ker ji več ni bilo treba čuvati sinove hišne časti, je pričela misliti na možitev svojih hčer. Eleonoro je bilo manj strah pred samoto nego pred strašnimi očmi, ki so vedno gledale vanjo kakor slaba vest. Šerbanovo vdano ljubezen bi mogla tudi laže prenašati, če bi tega ne videle več njegova mati in sestra. On je bil zelo nežen in pozoren napram nji, da sta njegovi sestri medsebojno čisto godr-

njali proti Eleonori, ki da ne zasluži toliko dobrotljivosti. Z materjo o tem nista smeli govoriti. Ta je strogo zabranila dotakniti se tega vprašanja.

Danes končno so stale sani pred vrati in Šerban je rekel, da hoče mater sam peljati; on ne dovoli, da bi dame same potovale sredi zime.

«V treh dneh se vrnem, dušica! Nikar se preveč ne dolgočasi. Saj imaš klavir, lepe knjige in gospodinjstvo! Jaz se bom požuril.» In sani so neslišno oddrčale s tako brzino, da je cingljanje kraguljčkov zvenelo vedno dalje in končno zamrlo. Vzdihač se je vrnila Eleonora v sobo; mislila je na vse lepe plesne prireditve in lepe pariške toalete, ki jih je imela še vedno opravljene; naenkrat je zaškripalo glasno v snegu in sei je stal pred vrati s pismom.

Ko ga je odprla, so se tresle njene roke in morala je brzo sesti. Pismo se je glasilo:

«V mraku prispejo sani v vrt. Ako me imaš rada, spravi svoje stvari, vzemi denar; na bližnjem križpotju pri-

sedem k Tebi in v nekaj dneh sva v Nizzi.»

Eleonora se je morala nasloniti v stolu, ker je bila že čisto blizu nezvesti. Odloči naj se za nekaj, kar bi z enim udarcem izpremenilo vse njeno življenje. — Toda z njim, na njegovi strani! Ali bi ne bilo to nebeško?

Gotovo dvajsetkrat je skočila pokonci in pričela spravljati svoje stvari, toda vedno je zopet sedla in krčevito sklepala roke med kolena. Do večera je bila trdno odločena, da ostane. Ko pa je zaslišala kraguljčke sank pred vrtnimi vrati, se je brez pomisleka ogrnila v svoj lepi krzneni plašč, se pokrila s čepico iz vidrine kože, prišla culo, vzela denar in zbežala proti vratom, ne da bi se ozrla. Poznala ni ne voznika, ne konj. Komaj pa je bila v sa-neh, so konji brzo zdirjali. Prežala je v nastajajočo temo po Mihaju, toda ni ga še opazila. Srce ji je bilo glasno, ko je zagledala ob robu gozda veliko število živali, ki so se plazile naokrog. V snegu, v temi so se ji zdele neizmerno velike.

teljstvo, ali je to pravično, da se gnoj iz razkuževalnice oddaja samo gostilničarjem in bogatašem, ki imajo vsega v izobilju, pa povrh poberejo še po 20 do 25 vozov gnoja. Ubogi delavec pa mora vlagati prošnjo s kolkom in ga šele po dolgem tarnanju dobi majhen voziček. Drugič posvetimo še od druge strani!

JAVORNIK. Dne 24. junija je z jutranjim vlakom dospel semkaj g. minister n. r. dr. Zerjav. Naše napredno delavstvo je dragemu prvoboritelju priredilo na kolodvoru prav iskren pozdrav in ga nato spremlilo v tukajšnjo sokolsko telovadnico, kjer je g. minister v izredno poljudnem, a globoko zamišljenem govoru podal našemu delavstvu jasno sliko sedanjega političnega in gospodarskega položaja. Ker se naše delavstvo nahaja ravno v mezdnem gibanju, je g. dr. Zerjav dal tudi uvaževalne nasvete, kako naj naše delavstvo vodi primeren in uspešen boj za svoj gostoljubni obstanek. Zborovalci so odličnemu gostu burno pritrdjevali in je le iskreno želeli, da nas g. dr. Zerjav kaj kmalu zopet počasti s svojim obiskom.

JAVORNIK. Prošlo nedeljo se je tukaj vršila orlovska prireditve, za katero so se vršile velikanske priprave, podobne nevihti z velikim grmenjem, a skromnim dežjem. Orlovske nabiralke so po vseh hišah brez razlike strank pobirale dobitke in prispevke, a so morale odnesti le prazno malho, kajti imeli smo priliko opazovati, da marsikje že znajo ločiti vero od strankarstva. Slišali smo besede: „Če bi se zbiralo za zvonove ali cerkvene potrebščine, bi že darovali po možnosti, za klerikalne strankarske prireditve pa ne damo ničesar!“ Na drugi strani se je zopet slišalo: „Veri in Bogu smo naklonjeni, v ostalem pa je naša hiša sokolska. Zdravo!“ In orlovske nabiralke so poparjene odhajale ne le iz sokolskih, temveč tudi iz drugih hiš, katerih prebivalci so dobri katoličani, nikakor pa podporniki klerikalnega tingl-tangla. O orlovski prireditvi sami se ne izplača govoriti.

JESENICE. Tukaj je dne 22. junija nagle smrti umrl v 62. letu svoje starosti g. Edmund Toulus, veletrgovec iz Pariza. Gospod Toulus je tist tukajšnjega obmejnega komisarja g. Vukmirovića. Pogreb se je vršil dne

24. t. m. z velikimi častmi. Udeležili so se ga vojaško zastopstvo finančna straža, obmejna policija, kovinarska godba s Save in veliko število občinstva. Videli smo mnogo krasnih vencev, ki so jih razni zasebniki kakor tudi mnoga zastopstva položili na pokojnikovo krsto. G. Toulus je bil kot Francoz vedno naklonjen našemu narodu. Naj mu bo lahka slovenska zemljica!

SINJI VRH (Bela Krajina). Ker se že dalje časa nismo oglasili v dragi „Domovini“, naj danes opravimo to malo obširnejše. Politični boji so se sicer umirili, toda naš g. župnik ima vseeno še zmeraj povedati kaj političnega. Vse njegove pridige in agitacije pred volitvami so bile zastonj; v klerikalno skrinjico je v naši občini cmoknilo zelo malo glasov. Toda župnik še kar nadaljuje z agitacijo. Ako pa misli, da nas bo kaj „izpreobrnil“, mu moramo enkrat javno povedati, da se zelo moti. Oni dan nam je v ne baš treznem stanju na dolgo in široko začel priporočati orlovski tabor, ki se bo vršil v Ljubljani, a lahko verjame, da bo vse njegovo priporočanje ostalo zaman. Vedno se hlavi, da točno opravlja svojo dolžnost. Toda, g. župnik, kje ste imeli šmarnice 26. maja, kje ste imeli šmarnice na binkoštni ponedeljek? In v šoli gledate postrani otroke vseh onih staršev, ki niso volili SLS ter so naročeni na „Domovino“ in „Jutro“. O navadah našega g. župnika bi lahko povedali marsikaj. Opozarjamo ga le na evangelij o pezdiju v tujem in brunu v lastnem očesu, ki ga je nedavno razlagal. Mi bi še dostavili, da naj naš g. župnik pometa najprej pred svojim pragom in nato šele pred našimi. Vprašamo ga tudi, kdaj namerava plačati lanske kosce. Naj bo zaenkrat zadosti, saj bodo čitatelji „Domovine“ že po tem lahko spoznali, da takega dušnega pastirja nima vsaka fara.

SV. RUPERT NAD LAŠKIM. V tukajšnjem premogokopu se je dne 18. junija pripetil žalosten dogodek. Ubilo je Karla Antleja, rudarja v Drobnem dolu. Pod zavorami je izpraznjeval vagončke. Tedaj je njegov tovariš izpustil vagonček, pa se je utrgala vrh. Vagonček je priletel v Antleja in mu razbil glavo, da so se videli možgani. Ponesrečeni mladenič je bil komaj v 24. letu. Bog mu daj

večni mir in pokoj. To je že druga žrtev v tej jami. Leta 1920. je kamenje zasulo Mihaela Pušarja. Taki žalostni slučaji dokazujejo, kako resničen je pregovor, da rudar vedno nosi mrtvaško srajco na sebi.

POLENŠAK PRI PTUJU. Zadnji „Pijani Gospodar“ se opravičuje, da že dolgo ni prinesel nikakšnih novic od nas. Zato pa pri naša sedaj dopis, ki pa je od začetka do konca zlagan. „Gospodarjevemu“ dopisniku se sanja nekaj o šolskem studentu, ki ga pa še šola nikdar ni imela, odkar stoji, in če bi ga pri belem dnevu iskal s svetiljko. Pa saj poznamo pritlikavega dopisuna, da nima nikakega drugega opravka, kakor da razburja ljudstvo. Polenšani poznamo dobro našega g. nadučitelja. Dasiravno je šolsko poslopje že precej potrebno popravka in čeprav šola nima lastnega studenta, vendar g. Fink potrpi in nam do sedaj ni delal niti najmanjših nepotrebnih stroškov. Poznamo pa dobro tudi našega sladkoljubnega župnika Poplatnika, za katerega udobnost moramo neprenehoma po nepotrebnem dajati denar. Kdo je torej tisti, ki nam je tako temeljito osušil naše mošnje? Mar mislite g. Juža, če ste si dali zgraditi poleg starega župnišča novo, poleg starega gospodarskega poslopja novo, izkopati nov studentec na farovškem dvorišču itd., da to ni osuševanje kmetijskih žepov? Verjamemo, da je v novem župnišču bolj udobno, posebno kadar se g. Juža zabava v veseli in pisani družbi pri žlahtni kapljici in se ves ogorčen huduje nad Orjunaši in Sokoli. Toda, g. Juža, le pometajte najprej pred svojim pragom, sicer bomo pokazali smeti, ki Vas bodo spravile popolnoma iz ravnotežja. Ljudje tudi pravijo, da si je naš gospod izposodil en kolesček od cerkvene ure, ker cerkvena ura že počiva skoro mesec dni. Da bi pa Polenšanov ne motil pri delu in spanju, je opustil tudi zvonjenje. Ker torej ne vemo ne ure ne dneva, se je Južek razkačil in začel vsipati peklensko žveplo na brezverske farane, ki prihajajo prepozno v cerkev. Ljudje se spogledujejo, nasmihavajo in si mislijo svoje. Saj ve vsako dete, da se na kmetih ravna vse le po cerkveni uri in po zvonjenju. Res prava uganka nam je, kako naj mi vohamo čas brez ure. Pa mislite, da si dá naš gospod kaj dopovedati. O ne! On pravi, da je kriv temu „mežnar“, ki se mu je izneveril. Mi pa mislimo, da je to le izgovor, posebno, ker nam je znano, da se je prišel prav čeden in bogaboječ mož ponujat za mežnarja, a g. Poplatnik ga je zavrnil, češ, da ga ima za norca, ker namreč ni imel izpričeval, da je res „šolan“ mežnar. So pač križi in težave povsod na svetu, in to čuti tudi naš dušni pastir, posebno odkar se mu vrti narobe. Dolgo se je junaško tožaril, tako da si je res domišljeval, da je vse božja volja, kar on napravi. V zadnjem času pa le mora občutiti, da meljejo božji mlini sicer počasi, a sigurno in pravično. Zakon je zakon, čeravno ni „sveti zakon“. G. Poplatnik se je pošteno osmolil, čutil pa je to njegov mošnjiček in zato tarna o suši. — Pa naj bo dovolj za danes, g. urednik, ker sicer bi mogla iziti posebna izdaja „Domovine“, če bi Vam hoteli napisati vse, kar imamo še povedati o našem župniku.

Sokolstvo

SOKOL NA RAKI priredi v nedeljo 1. julija javno telovadbo. Nastopijo poleg članov prvič tudi članice in deca. Sosednja bratska društva vabimo, da se udeležijo naše prireditve v čim največjem številu.

„Ali so to bivoli?“ je vprašala prestrašena.

„Ne, psi!“ je zamrmral voznik, ne da bi se ozrl, in je pritegnil vajeti.

Čudni psi! je mislila Eleonora. Kaj niso to mogoče volkovi? Šerban ni dovolil, da bi se njegova mati peljala sama, rekel pa mi nič o volkovih. „Kaj so to res psi?“ je vprašala glasno, ko so se bližale sani gozdu.

„Psi, seveda psi!“ je odvrnil voznik. Naenkrat so sani za hip postale; črna postava je skočila na voz z vprašanjem: „Ali sse zaneseš na svoje konje?“

„Tečejo kakor blisk!“ je bil odgovor.

Eleonora se je stisnila k Mihaju, ki pa rnanjo ni niti pogledal, temveč je ostro prežal proti robu gozda, kjer so se psi hitro množili. Ravno je vzhajal mesec in lil svoj rožnato svetlobo nad poljem in gozdom; celo polje je bila snežena odeja, ki se je tu in tam v lahkih valovih dvigala in nižala. Sedaj so zavozili v gozd, pod strahotne sence bukev in hrastov in bili naenkrat obdani od celega krdeča tulečih živali.

„Volkovi!“ je zakričala Eleonora in se oprijela Mihaja.

„Izpusti me!“ je vzkliknil tako hitro, kakor ga še ni bila nikoli slišala govoriti. „Izpusti me, drugače ne morem streljati. Požen! voznik!“ Voznik je udaril po konjih, ki drugače niso poznali biča, in zdijali so liki vihar. Mihaj je dvignil izpod krzna puško in ustrelil na volkove. Ranjenega so takoj zagrabil ostali. Bilo jih je pa preveč; nekaj jih je bežalo tik za sanmi. Ko bi enemu konj spodrsnilo ali če bi kateri padel, bi bili vsi izgubljeni. Mihaj je zopet ustrelil, hitro nabasal in ustrelil tretjič. Šele sedaj so ostali volkovi zadaj. Ko se je Mihaj obrnil k Eleonori, je ležala ta v globoki nezavesti in s kletvico na ustih jo je pričel tresti, dokler se ni zopet osvetila. Še ne pri polni zavesti je mrmljala: „Zelene oči pridejo v pekel. Vrag me drži in peljemo se v pekel!“

„Eleonora, ne govori tako! V nebesa se peljeva, otrok, proti divnemu jugu; k rožam in oranžam, v solčni žar in ljubezen!“ Sam za sebe pa je tiho pristavil: In v igralno banko v Monaku!

(Dalje prihodnjč.)

Kmetijski glasnik

MRŠAVOST PRAŠIČEV.

Tudi prašiči postanejo mršavi, če jih slabo redimo in zanemarjamo. Take mršave prašiče poznamo na tem, da so bolj hrapave kože, bolj dolgih in trdih ščetin in da sploh slabo izgledajo. Zadnji konec života je ošpičen, noge visoke in bolj šibke, prsa so ozka, vrat suh. Na vsi vnanjosti se vidi, da se živali slabo počutijo.

Vzroki taki mršavosti tiče v nezadostni prehrani in v slabem oskrbovanju. Živali ne dobe tega, kar potrebujejo.

Napačna je misel, da je za mlade prašiče, ko so 3 mesece stari, vse dobro, vsaka vodena zelenjava, da je le malo oblojena. Nasprotno je res. Mlada praseta naj hitro rasto in naj ostanejo **životna**, naj se v **prednjem** in **zadnjem koncu** dobro razvijajo. Navsezadnje redimo te živali zaradi masti in mesa, in jih moramo na uspešno rast in na dobro izrabo močne krme navajati že od mladega. Zaraditega jim moramo že od mladega naprej polagati dosti tečne klaje, da nam bolj hitro rastejo, ostanejo životne in da se nam pozneje tudi lažje opitajo.

Cim hitreje se izvrši vsa ta reja, **tem bolje** za nas. S tričetrt leta do enega leta bi morali biti naši prašiči toliko opitani, da bi tehtali povprek po 120 do 130 kg.

Če hočemo to doseči, ne smemo mladih prašičev tako daleč zanemarjati, da nam zastanejo v rasti in da postanejo mršavi in kumerni, ampak jih moramo venomer skrbno rediti, tako da nam ves čas, od seska naprej, veselo rastejo in napredujejo. Do kake mršavosti sploh ne sme priti. Žal, da se po naših krajih še marsikje vidi, kako napačno se ravna s takimi živalmi in kako pomanjkljiva in nezadostna je ta reja. Ni čuda, da so mladi prašiči proti repu tako špičasti in tako zanikarnih životnih oblik. Najbolj se to opazuje pri prasutih, ki se redijo izključno v svinjakih in če so ti svinjaki vrhu tega **mokri, mrzli in neznažni** in če manjka poleg zadostne klaje tudi še suhe in gorke stelje.

Gospodarstvo

KMETIJSKI POUK NA DEŽELI.

Oddelek za kmetijstvo priredi naslednja strokovna predavanja:

Na Kranjskem:

V nedeljo 1. julija: v *Zagorju ob Savi* o potrebi kmetijske izobrazbe, samopomoči in poljedelstvu (Jereb), v *Gričljah* in *Adlešičih* o splošnem kmetijstvu (Konda);

v nedeljo 8. julija: v *Križki vasi* o izboljšanju kmetijstva (Jereb), v *Semiču* in na *Planini* o poljedelstvu, živinoreji in obč. organizacijah (Gregorc), v *Studenčicah pri Lescah* o vzornih hlevih, gnojiščih in greznicah (Suštič), v *Sinjah* o kmetijski izobrazbi in živinoreji (Konda), na *Brdu* o živinoreji (Marinček), na *Polomu* (Kočevje) o splošnem gospodarstvu (Zdolsek);

v nedeljo 15. julija: v *Žubnem pri Vel. Gabru* o izboljšanju kmetijstva (Jereb), v *Št. Juriju (Radeče)* o izboljšanju kmetijstva (Ambrož), v *Hlebcih pri Lescah* o vzornih hlevih, gnojiščih in greznicah (Suštič).

Na Štajerskem, Koroškem in Prekmurju:

V nedeljo 1. julija: v *Libelčah* (bivše Koroško) o splošnem kmetijskem gospodarstvu (Wernig), v *Beltincih* (Prekmurje) o higijeni hlevov in o bistvu živalskih kužnih boleznih (Vojsk), v *Cernelavcih* in *Vanečih* (Prekmurje) o živinoreji in prašičjereji (Pavlica);

v nedeljo 8. julija: v *Koprivni nad Črno* o planšarstvu in živinoreji (Wernig), pri *Sv. Bollenku* o splošnem kmetijskem gospodarstvu (Zupanc);

v nedeljo 15. julija: v *Prevaljah* o splošnem kmet. gospodarstvu (Wernig), pri *Sv. Urbanu* o vinarstvu, sadjarstvu, o gnoju in gnojenju (Zupanc), v *D. Bistrici* (Prekmurje) o higijeni hlevov in bistvu živ. kužnih boleznih (Vojsk), v *Šalovcih* in *Velikih Dolencih* o živinoreji (Pavlica).

TRŽNI PREGLED.

ŽITO: Cene so bile minuli teden trdne in so deloma nekoliko narastle. Največ povpraševanja je bilo po moki in koruzi. Prometne razmere so se zopet poslabšale. Na blagovni borzi v Novem Sadu se je koncem tedna tržila: pšenica po 437 do 445 Din, ječmen po okoli 290 Din, oves po 306 do 308 Din, turšiča po 262 do 280 Din po kakovosti, moka «O» po okoli 670 Din, otrobi po 130 do 140 dinarjev. Stanje posevkov je po uradnih poročilih dobro.

ŽIVINA: Cene so v splošnem neizpremenjene. V Zagrebu so se tržili za kilogram žive teže: voli prvovrstni po 58 do 66 K, drugovrstni po 46 do 52 K, tretjevrstni po 34 do 40 K, svinje 88 do 96 K, teleta 60 do 70 K. Na mariborskem sejmu 22. junija so se tržili prasci 5 do 6 tednov stari po 600 do 1000 K, 7 do 9 tednov stari po 1200 do 1600 K, 3 do 4 mesece stari po 2600 do 3000 K, 5 do 7 mesecev stari 4500 do 4600 K, 8 do 10 mesecev stari 5500 do 5800 K, 1 leto stari 8000 do 9000 K. En kilogram žive teže se je tržil po 95 do 100 K, mrtve pa po 110 do 120 K.

LES: Izvoz lesa je manjši nego pred tedni. Hrastovi hlodi prvovrstni po 2000 do 2200 Din, bukovi hlodi prvovrstni po 250 do 350 Din, javorjevi hlodi prvovrstni po 450 do 550 Din, brzojavni drogi hrastovi po 50 do 70 Din, železniški pragi hrastovi po 33 do 51 Din, drva za kurjavo bukova prvovrstna en vagon 2750 do 3200 Din, oglie en vagon 10.000 do 11.000 dinarjev. Kupujejo se najbolj drva za kurjavo.

KOŽE: Povprašuje se po težjih kožah. V Zagrebu so bile nastopne cene za kilogram: težke goveje kože 15 do 19 Din, lahke po 15½ do 18 Din, telečje po 31 Din 25 par. Izvažajo se malo.

USNJE: Kupčija z usnjem je precej živahna. Cene v Zagrebu: podplati 50 do 55 Din, rjavo kravje usnje prvovrstno 90 do 100 Din, drugovrstno 85 do 90, črno kravje usnje prvovrstno 85 do 90 Din, drugovrstno 75 do 80 Din, likanec težji (Blankleder) 70 do 72 dinarjev, lažji 68 do 70 Din, ševro boljši 40 do 45 Din.

= Vrednost našega denarja. Na zagrebški borzi se je dobilo dne 25. t. m.: 1 dolar za 87 do 87 Din 50 par, 100 češkoslovaških kron za 263 do 264 Din, 100 italijanskih lir za 394 dinarjev, 100 avstrijskih kron za okoli 12 par, 100 nemških mark za okoli 8 par.

Beleške

+ **Povodenj.** S sporazumom med Radićem in radikalci je pri kraju. Vse govorce, vsi načrti za razkosanje države so padli v Savo. Radikalci sploh niso resno računali, temveč so Radića hoteli le preizkusiti. Če so količkaj uvideli, so morali vnaprej vedeti, da je z Radićem vsako ciganjenje zastoj. In tako se je tudi izkazalo. Radikalna vlada je začela proti Radiću nastopati z ostrejšimi ukrepi. V nedeljo mu je prepovedala nameravano veliko skupščino v Zagrebu. Peneč se od jeze je Radić zbral svoje znanke in prijatelje v neki gostilni ter jim razodel, da bo zdaj začel z drugo politiko. Kako bo ravnal odslej, bomo kmalu videli. Zmerjal in zabavljaj je pa čez Beograjdane tako, da bi jih pes ne povohal, ako bi ne bilo to zmerjanje ravno od priznane mojstra Radića... Prekinil je pa tudi s Korošcem. Svetoval mu je, naj le gre v vlado, ampak potem mu bo pobral vse mandate v Sloveniji. Tako izgleda po par mesecih blokaškega onglavljenja sleparska vzajemnost med razdiralci države in ljudskimi farbarji. Prišlo je kakor povodenj in danes je jasno, da so republiko in avtonomijo gradili na pesku.

+ **To so ptiči.** V mariborski «Straži», listu za poneumnjevanje in posirovljenje slovenskega ljudstva, se oglašajo dr. J., ki sicer gotovo ni po priznanem «Stražinem» patentu hudoben, pač pa naiven in otročji. Z nekako visoko učenjaško lagotnostjo zabeljuje svoje trditve, da avtonomija ne povečuje plemenskih nasprotij, temveč jih blaži, brez utemeljevanja z besedami: «To je naše kakor skala trdno prepričanje». Dr. J. tudi ne zahteva plemenskih, temveč pokrajinske avtonomije po zgodovinskih deželah: Hrvaška, Bosna, Srbija itd. Pozabil pa je povedati, kaj se naj napravi n. pr. s Prekmurjem. Najbrž zahteva potem dr. J. tudi Štajersko in Kranjsko in bi lepega dne povedal, da je razdelitev na oblasti v Sloveniji (mariborska = štajerska, ljubljanska = kranjska) prav blizu njegovim nazorom, samo da mogoče premalo goji razlike, ki so nam jih tujci umetno ustvarili. Radi teh umetnih razlik in trenutnih težkoč pa le vneto upravljamo žalostno dediščino iz za pokojne Avstrije.

ŽENSKA RAZBOJNIŠKA DRUŽBA.

V Radićevi «človečanski» republiki se dogajajo čudne reči. Tam imajo celo ženske razbojnice. V okolici Djakova vzbujajo že leto dni strah in trepet neka dobro organizirana roparska četa, ki ji dolgo časa niso mogli priti do živega.

Pred par dnevi je napadlo sedem razbojnikov hišo nekega premožnega kmeta v vasi Piškorevci. Razbojniki so nosili vsi vojaško uniformo, oboroženi so bili pa s puškami in revolverji in zahtevali so od kmeta, da jim izroči ves denar in dragocennosti. Ubogi kmet se ni mogel rešiti drugače, kakor da je vse do zadnjega novca izročil razbojnikom, ki so žugali, da drugače pobijejo njega in vso družino.

Razbojniki so nato odšli, ali kmalu po njihovem odhodu se zasliši iz vasi streljanje, ker so prišli orožniki in otvorili na tolovaje ogenj. Ranili so tri, drugi so pa zbežali. Orožniki so hoteli obvezati rane ranjenim razbojnikom in pri tem so na veliko začudenje svoje in navzočih kmetov videli, da sta od treh ranjenih razbojnikov — dve ženski! Tudi spoznali so obe žen-

ski, ker sta bili iz vasi: Mara Perošević in njena sestra Ruža. Tretji ranjeni razbojnik je bil tudi iz vasi, premožen kmet Pero Perošević. Pri zaslišanju se je zvedelo, da so v razbojniški tolpi še tri žene, torej pet žen in samo dva moška!

In ta družba je strahovala skozi leto dni celo vas in še okoliške vasi! Res, lepe razmere vladajo v Radičevi «človečanski in mirotvorni» republiki!

Novosti

ZLOČIN IN KAZEN.

Človek bere porotno poročilo. O, kako grd zločinec je bil to, si misli med čitanjem. Z gotovostjo pričakuje obsodbe, toda končno, glej, porotniki so vprašanje zanikali in zlikovec gre v milo svobodo z eno izkušnjo več, da je njemu bil dovoljen zločin.

V Mariboru je pri zadnji poroti imel častno vlogo ljudskega sodnika celo človek, ki je svojčas sam stal pred poroto. Kako je sodil? Pogosto porotniki tudi ne razumejo komplikirane vprašanja, ki jim je postavljeno.

Ravno potom porote se silno mnogo zločincev izogne kazni. Zato si prav vsak politik zlikovec želi poroto in se boji sodbe brez porote.

Danes so pogosti glasovi proti smrtni kazni, ki da je nečloveška. Ljudje, ki govorijo to, pač prav malo premislijo, kako bi se z odpravo smrtno kazni pomnožili zločini. Po navadi so isti ljudje, ki zahtevajo odpravo smrtno kazni, tudi za zboljšanje ravnanja z ujetniki v zaporih. To se pravi n. pr.: roparski morilec, delomržeš, dobi za svoj zločin nagrado v prosti dobri hrani, stanovanju in obleki. Mnogega pokvarjenca bi to zvalo k poizkusu ropa. Če se rop obnese, dobro, če se ne obnese, zopet dobro, saj dobi toliko in toliko leto ali celo dosmrtno zadovoljujočo oskrbo. Sicer pa pri smrtni kazni naj ne gre za maščevalni akt, temveč za to, da se družba reši nevarnega človeka.

Ni kmalu nekaj nezmislnejšega, kakor oprostiti zločinca zaradi duševne manjvrednosti. Namesto da bi takega človeka pridržali na varnem, ga pošljejo zopet nad ljudi, katere naj zopet pobija po svoji neodgovorni volji.

Po vojni je velika pokvarjenost ljudi že povzročila mnogo razglabljanja, kako omejiti to zlo. Smrtno kazni ne bodo po svetu še kmalu odpravili. Odpravo smrtno kazni postavljajo iz gotovih ozirov v svoj program prav rade kake obskurne politične stranke. Tudi ruski boljševiki so bili proti nečloveški smrtni kazni. Ko so pa prišli na krmilo, so celo samo politične nasprotnike kar v tropah morili.

* **Radi praznovanja Vidovega dne** (28. junija) je izšla današnja številka «Domovine» en dan poprej. Vidovdan se v vsej državi proslavi svečano. V ljubljanski stolnici se vrši ob 10. uri slovesni rekvijem.

* **Dan treznosti.** Po Sloveniji vedno bolj razsaja alkohol in vsakodnevno terja svoje žrtve. Krvavi slučaj pred poroto, sodiščem in drugod, dokazujejo dovolj, kako propast ustvarja alkohol med slovenskim ljudstvom. Nastopa zadnja ura, da temu zlu enkrat stopimo do korenin. V nedeljo se je v Ljubljani vršilo na vseučilišču treznostno zborovanje. Zbralo se je številno občinstvo brez razlike strank in pazljivo sledilo govorom zdravstvenega načelnika g. Katičiča, vladnega svetnika

Goršiča, vseučiliškega profesorja Ozvalda in še mnogih drugih govornikov, ki so z ostrimi črtami in strašnimi podatki podali sliko pogubonosnega vpliva opojnih pijač. Namerala se ustanoviti novi abstinenčni krožki, ki bodo s podvojeno silo nastopili v neizprosno borbo proti največjemu sovražniku slovenskega rodu — prokletemu alkoholu!

* **Ferdinand Roš** †. Prošli petek je umrl v Hrastniku znani veleposestnik g. Ferdinand Roš v lepi starosti 76 let. Pokojnik je bil od svojih mladeniških let eden najvztrajnejših borcev za slovensko narodno in napredno stvar. Kot prvi narodni župan v Trbovljah, nato kot deželnozborski poslanec in dolgoletni predsednik kmetijske podružnice si je v okraju pridobil neminljive zasluge. Njegova dva sinova, dr. Fran Roš, odvetnik v Laškem, in Miloš Roš, učitelj v Hrastniku, sledita stopinjam svojega očeta. Pogreb, ki se je vršil v nedeljo, je bil veličasten. Bodi pokojniku ohranjen najlepši spomin!

* **Smrtna kosa.** V Šoštanju je prejšnji četrtek umrl g. Franc Štor, posestnik, čevljarški mojster in občinski svetovalec. Kot vedno narodnemu možu in delavnemu obrtniku mu njegovi someščani ohranijo trajen spomin. — V **Radečah** pri **Zidanem mostu** je umrla ga. Marija Rosina, roj. Juvančič, vdova sodnega svetnika. — V **Zidanem mostu** je umrla ga. Amalija Kresnik, železničarjeva soproga. — V **Kamniku** je po dolgotrajni bolezni izdihnil nadučitelj in posestnik g. Ignacij Traunte. Služboval je 41 let na kamniški deški šoli ter je kot vzoren vzgojevalec mladine užival splošen ugled. — V **Danah pri Ribnici** je umrl posestnik in gostilničar g. Ivan Kandare, star 75 let. Priredili so mu lep pogreb. — Blag jim spomin!

* **Vreme po svetu.** Kakor pri nas, tako vlada tudi v drugih državah, zlasti pa v Švici že dva meseca deževno vreme. V zadnjem času je v Švici nastopil tudi pravi zimski mraz. Toploter je v mnogih krajih kazal komaj šest stopinj nad ničlo. Na hribih, visokih nad 1000 metrov, pada neprestano gosti sneg. Na nekaterih krajih leži sneg 60 do 70 cm visoko. Švica že dolgo ne pomni, da bi kdaj poleti vladal tako občuten mraz. Ljudje nosijo povsod zimsko obleko.

* **Zgodba treh fajmoštrov.** Oni dan so se trije fajmoštri s Kranjskega podali v Maribor kupovat zvonove v tamošnjo livarno. Kupčijo so menda napravili dobro, zato so se zvečer podali na likof v Veliko kavarno. Zalivali so se s pristno prleško kapljico do ene zjutraj, nato pa se predstavili v sosednji ponočni lokal, kjer je godba razkošno svirala in se mladi pari gibali v zapeljivih plesih. Ob dveh zjutraj je tudi tu nastopila policijska ura in gosposde fajmoštri so se kot poslednji gostje odmicali skozi vrata. Eden pa je menda hotel biti čimprej na svežem zraku, zato se je kar z balkona v prvem nadstropju zvalil na ulico. Imel je čudno srečo, da se mu ni pripetila smrtne nevarnosti. To pa menda zato, ker je že itak imel precej razrahljane kosti. Pa sta ga dvignila njegova tovariša, prišla ga pod pazduho in ga lepo samaritansko odmajala proti prenočišču. Iz za oblakov je kukala luna in se tiho smehljala...

* **Laška zverinstva.** Za primer, kako ravna laške sirovine z našimi podjarmljenimi ljudmi, poroča «Goriška Straža» nastopni slučaj: Te dni se je neki posestnik v Sv. Petru v Šumi baje premalo spoštljivo izrazil o nekaterih Italijanih. Radi tega so v njegovo hišo vdrli orožniki in ga s silo odvedli v svojo

vojašnico. Tam so ga do golega siekli, ga pretepavali po vsem telesu in zraven polivali z mrzlo vodo, da ni padel v nezavest. Po tem divjaškem poslu so ga zvezali na način, ki ga ni mogoče zapisati, in mu s tem povzročili tako težke poškodbe, da se zdaj v težkem stanju nahaja v tržaški bolnici. Zločini podivjanih Lahov, ki se od dne do dne vrstijo nad našimi zaslužjenimi brati, kričijo do neba.

* **Dvakrat krščen in dvakrat oženjen.** Zagrebška policija je prišla nekega Rudolfa Čuplića. Mož je pri zaslišanju izpovedal čudne slučaje iz svojega življenja. Ne vé, kdaj se je rodil in koliko je star. Bil je najdenček in nikoli ni mogel izslediti, kdo bi bil njegov oče in kdo njegova mati. Ko so ga ljudje našli v gozdu, so ga ponovno krstili in mu dali ime Rudolf Čuplić. Ko je odrasel, je šel po svetu in se je končno tudi oženil. Toda prve žene se je že po dveh letih naveličal, zato jo je zapustil in si poiskal drugo. Ker pa ta ni hotela živeti v divjem zakonu, je Čuplić ponaredil dokumente in se dal drugič poročiti. Tako je bil torej dvakrat krščen in dvakrat poročen. On se temu le smeji in je na policiji izjavil, da bi želel tudi dvakrat — umreti. Morda se mu izpolni tudi to. Toda zaenkrat je Čuplić radi dvoženstva moral v luknjo...

* **V smrt radi psa.** Zgodili so se že slučaj, da je pes radi žalosti nad smrtjo svojega gospodarja poginil, ker ni maral ničesar več jesti. Zdaj pa poročajo obraten slučaj, da gospodar ni mogel pretrpeti smrti svojega zvestega psa in se je od žalosti zastrupil. To je bil neki Herman Atanasijević v Velikem Bečkerekcu. V mestu je bil napovedan pasji kontumac. Atanasijevićev ljubljenc pa je slučajno zašel na ulico. Nesreča je hotela, da ga je takoj vjel mestni konjač in ga nemudoma ustrelil. Ko je Atanasijević zvedel za nagli konec svojega dolgoletnega spremljevalca, si je nali v čašo strupa in se radi neizmerne žalosti še sam poslovil od tega hudobnega sveta.

* **Mož z dolarskimi milijoni.** Pred nedolгим časom je prišel v Beograd mlad, zelo eleganten tujec, ki je kmalu obrnil pozornost na sebe, ker je občeval s samimi bančnimi ravnatelji. Govoril je o milijonih dolarjev, ki jih ima na razpolago, in jih je ponujal v nakup. Nihče ni o njem dvomil, ker je znal tako nastopati, da so ga vsi smatrali za popolnega kavalirja, posebno ker je neko noč zapravil celih 20.000 dinarjev. Samo beograjski policiji se je tujec dozdeval sumljiv, zato ga je tak povabila v urad, kjer naj bi pokazal svoje dokumente. Tam pa je izjavil, da je svoj potni list ravnokar poslal v Varšavo radi vizuma. Pri preiskavi njegovega stanovanja se je našel neki papir, iz katerega je razvidno samo to, da se piše Henrik Scharf, da je 25 let star in rodem iz svobodnega mesta Danzinga. Denarja se je našlo pri njem samo 500 dinarjev. Živel je v Beogradu od tega, da si je zdaj pri tem, zdaj pri onem znancu «izposodil» kakih 2000 dinarjev. Mladega sleparja so pridržali v zaporu.

* **Poskušen samomor.** Na vlaku proti Zagrebu je bil okraden osješki trgovec Antl. Kot tatvine osumljenega so aretirali nekega železničarja. Ko so ga zasliševali orožniki, je aretirani železničar prosil, naj ga pustijo na stranišče. Tam si je z nekim ostrim predmetom prerezal vrat. Nezvestnega in okrvavljenega so prepeljali v celjsko bolnico.

* **Srne v ovčji družbi.** V Črnem vrhu na Goriškem sta se v gozdu na paši pridružili čredi ovac dve mladi srnici. Pašli sta se z

ovcami ves popoldan. In zvečer, ko so se ovce vračale iz gozda domov, sta šli z njimi tudi srnici ter v njihovi družbi priskakljali v stajo. Zdaj sta v posesti župnega upravitelja Munina. Mladi srnici doji ovca. Nekaj časa ju ne izpuščajo, da se udomačita. Nato pa bosta lahko vedno ostali v ovčji družini, če se je ne bosta naveličali.

* **Monštranca v ribniku.** V maksimírskem ribniku pri Zagrebu so našli pozlačeno monštranco. Tatovi so jo najbrž nedavno ukradli v kaki cerkvi zagrebške okolice. Ko pa so se prepričali, da ni iz čistega zlata, temveč le lepo pozlačena, so jo v strahu pred izsleditvijo vrgli v vodo.

* **Zločin ob meji.** Leta 1919. je bil pri Špi-lju umorjen naš obmejni vojak Ivan Koriš. Šele te dni sta zavrata morilca prišla v roke pravice in priznavata krivdo. Prvi je Feliks Strmšek iz Št. Lovrenca pri Mariboru, drugi pa Avgust Lind, avstrijski narednik iz Gradca. Oba sta se bavila s tihotapstvom in pri tem poslu ju je zalotil obmejni vojak Koriš. Tihotapca pa sta vojaku iztrgala orožje ter ga ustrelila. Mrtvega sta zavlekla v obcestni jarek in nato pobegnili v Avstrijo. Tajnost je zdaj razkrila Strmškova ljubica, ki se je sprla s svojim ljubčkom. Graško sodišče je oba zločince takoj vtaknilo pod ključ.

* **Berača je okradel.** Berač Matevž Breu-čič je lepega dne nabral po Ljubljani precejšnje mošnje kronic in dinarjev. V neki ulici ga je ustavil neznan možki in mu ponudil v nakup star suknjič. Berač je bil pripravljen in sklenila sta kupčijo. Ko je segel po denar, je neznanec videl, da je beračeva listnica polna. Bliskoma je hlastnil po njej, iztrgal jo beraču iz rok in nato naglo odnesel pete. Okradeni berač se je podal na policijo, toda tatu doslej še niso izsledili. Berač je oškodovan za kakih 2000 kron. Iz tega se vidi, da poklicno beraštvo dandanes ni baš slab posel.

* **Bogati skopuh.** Neki bogataš iz slavonske Slatine je v Osijeku izgubil listnico z 200.000 kronami. Listnico je našlo malo deklet, ki je raznašalo časopise. Ko je izvedela, kdo je denar izgubil, se je podala k bogatašu in mu vrnila denar. Bogati skopuh pa je poštenemu dekletu za nagrado dal celih — 10 dinarjev. Dekle je tako umazanijo ogorčeno odklonilo, se podala na policijo in prijavilo zadevo. Bogataš mora po zakonu plačati deset odstotkov najdenine, torej 20.000 kron.

iz raznih krajev

* **V Mostah pri Ljubljani** je 48letna zasebnica Marija Jeranič tako nesrečno padla po stopnicah, da je dobila težke nožranje poškodb, katerim je drugi dan podlegla v ljubljanski bolnici.

* **V Dolenji vasi pri Ribnici** je v starosti 73 let umrla ga. Marija Sterle, mati znanega akademskega slikarja. Pokojnica je uživala vsestransko spoštovanje. Blag ji spomin!

* **V Begunjah na Gorenjskem** so neznani uzmoviči vlomili v delavnico krojača Horvata ter odnesli več izdelanih oblek in blaga v vrednosti 20.000 kron. Oglasili so se tudi pri gostilničarju Jegliču, kjer so se dobro oskrbeli z jedjo in pijačo ter odnesli tudi nekaj obleke.

* **V Horjulu** je orožništvo aretiralo brezposelnega postopača Jakoba Povleta, ki ima na vesti tatvino pri nekem posestniku v Sv. Petru, kjer je pobral precej obleke in več tisoč dinarjev gotovine.

* **Pri Sv. Boženku na Pohorju** je neznan vlomilec v stanovanju Franca Skobelnika

ukradel zlato žensko uro. Tri dni nato je bilo vlomljeno v hišo posestnika Visočnika. Zmanjkale so razne stvari v vrednosti 4800 kron.

* **V Šmarju pri Jelšah** je bilo vlomljeno v stanovanje gđc. učiteljice. Tat je odnesel razne dragocenosti v skupni vrednosti 30.700 K.

* **V Hudi jami pri Laškem** si je prejšnjo nedeljo sama končala življenje 72 let stara Terezija Cafuta. Kaj je staro ženico vedlo v obupni čin, ni znano.

* **V Rečici pri Laškem** je bivši rudar Karel Kovač zastrupil svojo ženo, ki je naslednji dan umrla. Zakonca sta živela v vednem prepiru in mož je zločin storil najbrž v stanju običajne pijanosti.

Zdravstvo

PREDEBELI OTROCI.

Naravnost neverjetno je, kako se nekateri starši bojijo, da bi se jim otroci preveč odebelili. Zato se dogaja, da marsikatera mati svoje lepo rejeno in zdravo dete prične zalivati z močnim jesihom, da ne bi postalo tako „mesarsko“.

Posledica je, da otrok hitro ne le shujša, temveč tudi oslabi, izgubi tek — in materin „ideal“ je dosežen. Ali se taka mati zaveda, kakšno neumnost je napravila in kako je svoje dete pokvarila, mogoče za vse življenje? Prav tako škodljivo je, če mati debelemu otroku odtegne najvažnejšo hrano zato, da bi shujšal.

Otrok, ki hitro shujša, ostane po navadi slabši za vse življenje. Ravno otrok mora biti lepo rejen in zadosti hranjen, da se lepo razvija, prevelika debelost pa itak otroka v poznejših letih mine. Pametna mati ve, da se mora otroku dajati včasih tudi redilnejša hrana, nego si jo more sama privoščiti.

Kaj pa tudi imajo starši od kilavih, bledikavih in napol živih otrok! Če tak kilavec tudi odraste, ni nikdar za pravo rabo na svetu. Matere, ki počenjajo take zločine nad otroci, spadajo v zapor kot tatice — saj tudi niso drugo kakor tatice zdravja — najdragocenejšega premoženja lastnih otrok.

Zanimivosti

PREVOZ CELE CERKVE.

V Ameriki je vse mogoče, zato tudi prevoz celih zgradb. V Pittsburgu so dvignili nedavno neko veliko cerkev z zvonikom in notranjo opremo vred v skupni teži 3.200.000 kg. Potrebno je namreč bilo radi regulacije ulic pomakniti cerkev za sedem metrov nazaj. Poskus je popolnoma uspel.

Najprej so postavili okoli cerkve močan železen oder, potem pa so začeli odkopavati temelje pod cerkvijo. Kjer so zemljo odkopali do konca temeljev, so takoj podložili močno železno podlogo s tračnicami, tako da so imeli končno celo cerkev na železnih tračnicah. Nato so z umetnimi pripravami dvignili cerkev ter jo centimeter za centimetrom pomikali po tračnicah in tekom 18 ur je bila cerkev premaknjena na svoj novi prostor.

V Gadiraku se je izvršila neka lažja, toda za evropske prilike še vedno nemo-goča stvar. Tam je bilo potrebno pre-seliti celo delavsko kolonijo, ki je obsegala okoli 100 delavskih hišic. Pripravili so železen voz z zelo široko železno ploščo, na kateri je mogla takšna hišica stati. Pred voz so vpregli močne avtomobile

in hišico za hišico prevozili na novi prostor, ki je bil oddaljen 18 km.

Za naše počasne pojme je občudovanja vredna tudi brzina, s katero se je cel prevoz izvršil, kajti trajalo je le 4 ure in kolonija je bila postavljena na svojem novem mestu ter že sposobna za stanovanje.

BRUHANJE ETNE IN PRAZNOVERJE PREBIVALSTVA.

Te dni je prišlo v Linguaglossi v Siciliji radi praznoverja do težkega spopada. Prebivalci Linguaglosse verujejo, da ima njihov mestni patron sv. Egidij moč, da s svojo palico zaustavi lavo. Ta „čudotvorna palica“ se hrani v posebni skrinjici in je bila svoječasnno ukradena prebivalcem Catanie baš radi tega, ker se ji pripisuje čudotvorna moč.

Te dni se je vršila v Linguaglossi procesija, katere se je udeležilo okoli 3000 ljudi. Ljudstvo je nosilo okrog to palico in se na par metrov približalo lavi.

Kmalu nato pa se je v Linguaglossi razširila govorica, da hočejo prebivalci Castiglione ukrasti to palico, da očuvajo z njo tudi svoj kraj. Ker se je procesije udeležilo tudi mnogo prebivalcev iz Castiglione, so prebivalci Linguaglosse sumili, da so oni prišli na procesijo radi tega, da jim ukradejo čudotvorno palico sv. Egidija, katero so nosili karabinjerji in narodna milica.

Za časa procesije so naenkrat prebivalci Linguaglosse navalili na karabinjerje in narodno milico, da jim odvzamejo palico. Mir je napravil šele škof, ki je vzel palico v svojo zaščito. Vendar je radi razburjenih duhov po odstranitvi škofa prišlo do ostrih spopadov in je moralo posredovati vojaštvo.

LASTNO ŽENO ODVEDEL.

Ali je kaj takega mogoče? Pri nas so sicer dogodki te vrste neobičajni, toda tam daleč kje v Ameriki, Afriki, Avstraliji, deželah čudežnih pripetljajev, je mogoče še vse kaj drugega. Poslušajte, kaj se je zgodilo!

Mlada ločena žena Gustika Klopitič, menda Hrvatica, mogoče pa tudi ne, sedaj strojepiska pri nekem odvetniku v Ameriki v mestu Čikagu, je doživela nenavadno pustolovščino. Nekega popoldne se je vračala iz urada in ko je ravno mislila stopiti na stopnice, ki vodijo v njeno stanovanje, kjer stane skupaj z materjo in svojimi otroci, je pridrvel z blazno hitrico pred hišo avtomobil.

Radovedna, kdo prihaja, je šla pogledat. V tem hipu pa so jo zgrabile močne roke, posadile v avto, ki je v istem hipu nenadno odpeljal. Celih 20 ur je trajala divja vožnja z lastnim ločenim soprogom. Močne roke, ki so jo zgrabile, so bile namreč od njega.

Končno proti jutru se je avto ustavil, mož se je premislil in dal avto zopet usmeriti nazaj. Peljal jo je do hiše, kjer se nahaja njeno stanovanje ter jo je tam izkrcal, ne da bi črhnil besedico.

Preplašena Gustika je seveda šla zadevo takoj javiti policiji, kateri je pozvani mož izjavil, da je ukradel svojo ločeno ženo samo zato, da bi se z otroci vrnila k njemu. Med potjo pa da si je premislil ter jo privedel zopet domov, ker želi, da bi se prostovoljno poravnala z njim.

Na policiji so končno med drugimi okotnostmi dognali tudi, da je ta čudni kavalir

dobil med vojno pretres možgan, zaradi česar se njegovo kolesje včasih zmeša. Zato so zasumili, da je ločeni mož Klopčič izvedel svoj čin v blaznosti. Policija ga je v svrhu natančnejše ugotovitve njegovega duševnega stanja poslala v opazovalnico.

BABILONSKI STOLP ODKRIT.

Tolikokrat se je že čitalo, da je ta ali oni raziskovalec našel razvaline svetopisemskega babilonskega stolpa, da bi moralo biti že najmanj 100 takih stolpov odkritih. Kakor pa poročajo sedaj, so nedavno resnično odkrili v Kichu, 13 km od Babilona, prostor, kjer se nahajajo temelji svetopisemskega babilonskega stolpa. Odkrila ga je družba raziskovalcev, ki jo je organiziral muzej v Čikagu (Amerika) in ki jo je vodil znameniti starinovedec Mackay.

Najdeni so bili sveti temelji, na katerih sta bila pozidana templja vojnega boga Ilaba in vojne boginje Ikhse ter grad Samsilune, sedmega kralja iz babilonske dinastije.

Da je mesto Kich bilo prestolnica najstarejših znanih asirskih kraljev, dokazuje neki napis, ki ga je odkrila ista ameriška družba raziskovalcev in ki se glasi: „Samsiluna, naslednik Ilampurata, sedmi kralj Babilonije, kralj Kicha, kralj štirih dežel, je znova zgradil Unizkidurnak, tempelj, posvečen bogu Ilabu in boginji Ikhse, v Kichu, dvignivši ga do neba“.

Mogoče se bo končno izkazalo, da to še ni pravi babilonski stolp. Seveda ne bo nihče našel ostankov takega stolpa, kakor ga opisuje sveto pismo, ker svetopisemska zgodba o babilonskem stolpu je pač pripovedka.

ČUDNO PRESENEČENJE.

Neki dunajski hišni lastnik je nedavno doživel čudno presenečenje. Precej pozno se je ponoči vračal domov. Odklene duri in se nato počasi in previdno dviga po stopnicah v drugo nadstropje. Ko se tako pomika navzgor, začuje po stopnicah čuden ropot, težke korake, ki so bili podobni capljanju. Bliža se bolj in bolj, Dunajčanu postane hladno pri srcu in na mah se zadene ob njegovo nogo nekaj živega. toda trdega ko kost.

Dunajčan naglo seže po žepni svetiljki, posveti in glej strahoto! Na stopnicah pred njim stoji krokodil, pravi živi krokodil in zeva, zeva... Dunajčan skoči nazaj na hodnik in začne klicati na pomoč. Na njegove klice dospe hišni oskrbnik in čisto mirno zapove krokodilu: „Odkod si se pa ti vzel, falot? Brž nazaj!“ In krokodil se takoj okrene in začne lezti nazaj po stopnicah.

Tedaj začne oskrbnik Dunajčanu razlagati popolnoma nedolžno povest o tem krokodilu, čigar lastnik ga je popolnoma zdresiral, naučil raznih umetnosti in ga zdaj vodi okrog po svetu ter si s tem služi denar. Krokodilček pa včasih ponoči zleze iz sobe, se malo sprehodi po stopnicah, kar mu mora zelo ugajati, nato pa se zopet vrne v svoj zaboj. Ne stori pa nikomur nič zalega, ker ima opiljene zobe. To je dobra živalca! je rekel oskrbnik in voščil lahko noč, Dunajčan pa je bil še vedno bleed in prepaden ter se ni mogel znajti od čudnega presenečenja.

Razno

× **Kako naj se vojne v bodoče preprečijo?** Kitajski general Čiang-Čaosien je prišel na «kolosalno» idejo, kako naj bi se v bodoče preprečile vojne. On je mnenja, da je neumnost preprečevati vojne z oboroževanjem, kakor je brezuspešno gasiti požare z vlivanjem olja in petroleja v ogenj. Evo, kako izgleda ta kitajska ideja: V svrhu preprečitve vojne je treba sestaviti posebno armado, koje prvo bojno vrsto naj bi tvorili sami otroci. Ta divizija bi se morala približati sovražniku in se spustiti v jok ter tako označiti, kako žalostna je vsaka vojna. Neprijatelj bi seveda strmel od začudenja. Za to otroško divizijo bi naveli na sovraga očetje, mladi možje, nezaposleni delavci in invalidi iz prejšnjih vojn. Ti bi predstavljali posledice vojnihih strahot. Kitajci imajo še pač kitajske ideje.

× **Evina sekta.** Francosko časopisje poroča, da obstoja v nekem portugalskem mestu nova verska sekta. To so oboževalke Eve. V tej sekti se nahajajo samo ženske in še te morajo biti lepe. Program te vere je zelo enostaven: nuditi morajo moškim kar največ sreče. Lepe žene so pripravljene osrečiti vsakega moškega, ki kaj daruje za njihovo vero. Verski obredi teh žen so zelo svečani in so njihove duhovnice bogato okrašene. Vse to bi bilo v redu, vernice bi bile srečne in zadovoljne, da ni posegla vmes tudi policija. Ta je namreč dognala, da je velika svečenica Eva bila poprej navadna hotelska tatica, katero so zasledovale vse evropske policije. Poprej, ko je kradla po hotelih, je policija ni zalotila, a sedaj ko se je poboljšala in skrbela edino za srečo svojih bližnjih, je prišla v — zapor. Tudi smola!

× **Papuanici izumirajo.** Poleg ameriških Indijancev živi na svetu še drugo pleme, ki izumira. To so Papuanici, prebivalci Avstralije in nekaterih otokov v Tihem oceanu. Papuanici so zelo bojevito pleme. Njihovo orožje je zelo opasno, in rane, ki so z njim prizadejane, so gotovo smrtonosne. Njihove žene jih ne mirijo, ampak jih naravnost silijo k ropanju in ubijanju. Papuanici so visoke postave, hodijo skoro popolnoma nagli. Da ugajajo ženskemu spolu, rišejo na svoje telo slike iz raznih bojev. Zelo ljubijo tudi godbo in radi plešejo. Pleme pa je že zelo maloštevilno in se njihovo število od leta do leta manjša.

× **Svetnica s solzami v očeh.** V italijanski četrti New-Yorka se je nedavno izvršil čudež: V cerkvi svete Magdalene se nahaja kip svetnice Rozaliije. In nekega dne so otroci opazili, da ima svetnica solzne oči. Kmalu se je v cerkvi nabrala ogromna množica ljudi, ki so občudovali solze, tekoče svetnici po kamenitih licih. Toda čudež ni trajal dolgo. Ameriška policija je takoj posredovala v župnišču in dognala goljufijo, dasi fajmošter ni hotel izdati, kako je to goljufijo tako spretno izvedel.

× **Kamen ni lobanja.** Pred par leti je neki farmer v Patagoniji našel poseben predmet, ki je radi čudne oblike bil predložen zemljelovcem v proučevanje. Mnenja so bila deljena; smatralo pa se je, da je to človeška lobanja iz pradavnih časov. Nekoliko let so razni učenjaki in profesorji izrekli svoja mnenja, a se niso mogli zediniti. Končno je šele učenjak dr. Wolf ugotovil, da je to lobanja ženske, ki je živela pred pol milijona let. Ostalim učenjakom je ta trditev bila malo zagonetna, ker je znano, da človeški rod mnogo pred 500.000 leti še ni mogel obstajati. Nedavno pa se je sestel zbor člo-

veštvošlovcev, ki je po kratkem posvetovanju uničil vsa dosedanja mnenja in prepire. Ugotovil je namreč, da to sploh ni nikakršna lobanja, temveč — enostavni kamen posebne oblike, ki pa za znanost nima nobene veljave.

× **Preobjedel se je.** Niso redki slučaj, da ljudje stavijo za prekomerno žetje ali pijačo. Razume se, da pri teh stavih malokdo misli na to ali je njegov želodec sposoben, da prenese velike količine jestvin ali pijače. Naj sledeči slučaj spametuje one, ki stavijo, da morejo pojesti pol medveda. V Kišinjevu v Besarabiji je stavil delavec Nikanor Začeh s svojimi tovariši, da bo za večerjo pojedel 50 mehkih jajc. Nikanor jih je 45 resnično spravil pod streho in prijatelji so bili že v strahu, da izgubijo visoko stavo. Ko pa požeruli pogoltne 46. jajce, ga nenadoma popadejo krči in Nikanor pade na tla kakor cmok. Dve uri nato je navzlic zdravniški pomoči umrl v strašnih mukah.

× **Strašna bolezen v Rusiji.** Navzlic izboljšanim razmeram prehrane je v Rusiji zaradi stradanja izbruhnila strašna bolezen, ki najbolj razsaja med otroki. Imenujejo jo katranski škorbuto. Bolnikom oteče ustna votlina in ne morejo uživati ničesar drugega kakor tekočine in še te s strašno muko. Često oteče celo telo in otekline narastejo tako, da se same razpokajo. Taki bolniki gotovo umrejo v 24 urah. Papeževa mislija, ki se mudi v Rusiji, je iznašla izredno učinkovito sredstvo proti tej novi bolezni. Med tartarskim prebivalstvom vlada poleg škorbute tudi tifus, ki dnevno zahteva ogromno število žrtev.

× **Polet okrog sveta.** Angleški zrakoplovci z veliko vnemo vršijo priprave za polet okrog zemeljske oble. Vsa pot bo iznašala 5.300 km in bo trajala okrog 5 mesecev. Zrakoplovci bodo imeli s seboj lepe zaloge živeža in drugih potrebščin ter se bodo le na določenih mestih spustili na tla. Z zemljo bodo zvezani potom brezžičnega brzojava.

× **Koliko vojske imajo ruski boljševiki.** Boljševiki v Rusiji neprestano naglašajo željo, naj nikoli več ne pride do vojne med narodi. Da pa je to njihovo geslo neodkritosrčno, dokazuje število vojaštva, ki ga vzdržujejo. Leta 1922, so imeli boljševiki pod orožjem 955.000 ljudi. Letos je bilo število armade zaradi velikih stroškov znižano na pol milijona mož. Nadalje razpolaga boljševiška armada z dva milijona pušk in 20.000 strojnimi. Rusija pa hoče imeti tudi mnogo zrakoplovov in v ta namen je že izdelan načrt za zgraditev 10.000 zrakoplovov.

Za smeh in kratek čas

Dva lemenatarja.

V bogoslovju sta se lemenatarja Jurij in Gašper pripravljala za izpit. Jurij je bil bolj brihtne glave, Gašper bolj prirezane pameti. Pa reče Gašper Juriju:

„Dragi tovariš, strašno sem v skrbeh, kako bom odgovarjal pred škofom.“

„Nič se ne boj,“ pravi Jurij, „ti kar za menoj govori! Kakor se bom odrezal jaz, tako stori ti za menoj.“

Prišel je dan izkušnje. Pokliče škof brihtnega Jurija in mu stavi nastopno vprašanje: „Vzemimo, da bi vam pri povzdigovanju padla v kelih muha. Kaj bi vi storili z muho, ki je cmoknila v sveto Rešnje kri?“

Jurij se odreže: „Prišel bi muho s prstoma za perotničice, položil jo v skrinjico za svete ostanke ter jo na Veliko soboto sežgal.“

„Imenitno!“ ga potivali škof. „Vi, Jurij, boste še izvrsten župnik.“

Jurij odvrne: „Nisem še, toda pod Vašim pokroviteljstvom, ekselencija, še lahko postanem.“

Zdaj pride na vrsto Gašper. Mrzle srage so mu stopale na čelo. Škof mu stavi vprašanje:

„Kaj bi storili, Gašper, ako bi med Vašim opravilom pridrvela krava v cerkev?“

Ubogí Gašper, zvest Jurijevega navodilu, odvrne: „Prišel bi jo za perotničice, shranil jo v skrinjico za svete ostanke ter jo na Veliko soboto sežgal.“

„Vi ste pa velik tepec!“ mu pravi škof. Toda Gašper se odreže:

„Nisem še, ekselencija, toda pod Vašim pokroviteljstvom še lahko postanem...“

Ožbovt pred sodiščem.

Ožbovt je nekoč na cesti pljunil pred mimoidočo lepo damo ter grdo zaklel. Radi te nespodobnosti se je moral zagovarjati pred sodiščem in ga je sodnik vprašal:

„Zakaj ste to storili?“

Ožbovt: „Ej, vraga, spomnil sem se na svojo staro, ki je grda kakor smrtni greh, pa me je zjelo.“

Radi malopridnice.

Sodnik: „Prekličite, kar ste grdega govorili o tej gospodični!“

Obtoženec: „No, pa bom. Ni ona hodila po cesti, temveč cesta po njej in vabila fantje.“

Pri zdravniku.

Zdravnik: „Preljubi mož, vaša bolezen je prav resna. Kamen imate v mehurju, apno v žilah in apnenec v želodcu.“

Ožbovt: „No, se bom pa kar zidanja lotil...“

Dolgi koraki.

Ožbovt, katerega večkrat napadajo kake posebne muhe, se je ponudil v službo v menežariji ter povedal to svojo željo menežarijskemu ravnatelju.

Ravnatelj: „No, kakšne korake bi napravili, če bi Vam ušel lev?“

Ožbovt: „O, prekleto dolge...“

Ženski kotichek

Gobja salata. Označene in razrezane gobe skuha v slani vodi ali v kisu z raznimi dišavami. Juho odlij in ko se gobe ohladijo, jih pripravi za salato s kiscem, oljem, čebulo in poprom. Prav okusna je gobja salata, ako se primeša nekoliko dobro osnaženih in na kosce razrezanih slanikov in kislih kumar. Za gobjo salato so zlasti pripravne golobanje.

NAHOD? GLAVOBOL? Zobobol? Trganje? Odrečejo večkrat mišice in žilci? Prijetno čuvstvo kreposti prinese pravi Fellerjev Elzafluid! Najboljše hišno sredstvo; lajša bolečine, osvežuje in jači; čez 25 let priljubljen kosmetikum za nego kože, las in ust! Mnogo močnejši, izdatnejši in boljši kakor francosko žganje! Z zavojnino in poštnino: 3 dvojne steklenice ali 1 specialna steklenica 24 dinarjev; 36 dvojnih ali 12 specialnih steklenic 208 dinarjev in 5% doplačila. Razpošilja ga: lekarnar EUGEN V.

FELLER, STUBICA DONJA, Elzatrž št. 360, Hrvatsko.

Kumno, Janež, rdečo deteljo, semensko ajdo, lipove cvetje, suhe gobe itd. plačuje najbolje

SEVER & KOMP., Ljubljana
Wolfova ulica št. 12.

Kupimo

vsako množino

starega svinca
Puškarna v Kranju.

Ena steklenica Elzafluida nadomesti tri steklenice francoskega žganja!

Vsebinska to naredi!

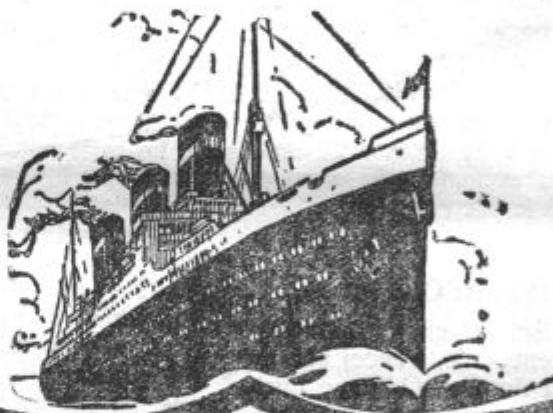
Seštava Fellerjevega Elzafluida je izmed najmočnejših esence zdravilnih zelišč, cvetja, korenin in listja z najfinjšim destilatam žganja. Že čez 25 let se nebroj ljudi v vseh delih sveta zahvaljuje, ker jim kakor dober prijatelj v težkih dneh prežene bolečine. Imate li bolečine v udih? V hrbtu? Zobobol? Nahod? Ste li slabi, prenapeti, izmučeni in preveč občutljivi? Želite dober kosmetikum za zobe, zobno meso, lica, glavo? Ali želite v vseh primerih imeti zanesljivo sredstvo v hiši? Poizkusite pravi Fellerjev Elzafluid? Kmalu boste rekli tudi Vi:

To je najboljšo, kar sem kdaj okušal!

Je mnogo močnejši in izdatnejši kakor francosko žganje in najboljšo sredstvo te vrste! V vseh dotičnih poslovalnicah zahtevajte samo pravi Elzafluid od lekarnarja Fellerja. Z zavojnino in poštnino stane, če se pošlje denar naprej ali po povzetju: 3 dvojne ali 1 specialna steklenica 24 Din, 12 dvojnih ali 4 specialne steklenice 84 Din, 24 dvojnih ali 8 specialnih steklenic 146 Din, 36 dvojnih ali 12 specialnih steklenic 208 Din.

KOT PRIMOT: Elza-obliž proti kurjim očesom 2 in 3 Din; Elza-mentolni črtki 4 Din; Elza-pospalni prašek 3 Din; Elzaribje olje 39 Din; Elza-voda za usta 12 Din; Elza-kolonska voda 15 Din; Elza-sumski miris za sobo 15 Din; Olicerin 4 in 15 Din; Lisoal, Lisoform 12 Din; Kineški čaj od 1 Din dalje, originalno Radikum francosko žganje velika steklenica 13 Din; Elza-mrčesni prašek 7 Din; strup za podgane in miši 7 Din. Za primot se zavojnina in poštnina posebej računata.

Na te cene se računa še 5 % doplačila. Adresirati natančno: EUGEN V. FELLER, lekarnar, STUBICA DONJA, Elzatrž št. 360, Hrvatsko.

Parnik

“LEVIATHAN”

Najmodernejši, največji in najluksurijoznejši oceanski parnik. Najvišje zmožnosti iznajdljivosti, znanosti in moči kapitala so vtečene v izdelavi tega divnega parnika. Neprimerljiva udobnost v vseh razredih.

Prva vožnja v New York dne 17. julija 1923, potem 7. avgusta, 28. avgusta, 18. septembra, 8. oktobra itd., vsake tri tedne v torek od Southampton-Cherbourg. — Podrobna pojasnila potom spodaj navedenih naslovov. 988

BREMEN — NEW YORK

Direktna zveza s krasnimi ameriškimi vladnimi parniki. Neprekosljivi po udobnosti, čistosti in izborni oskrbi. Hitre in varne ladje.

„Georg Washington“ „President Fillmore“ „President Harding“
„President Roosevelt“ „America“ „President Arthur“

Zahtevajte podrobna pojasnila in broderski list št. 216.

Ugodna prilika za prevažanje blaga.

UNITED STATES LINES

Generalno zastopstvo za Jugoslavijo: Beograd, Palata Beogradske Zadruga, i podružnica v Ljubljani: Zadruga Zveza, Ljubljana.